

Mama! The Musical of Freedom

A playhouse production Durban

Het Muziektheater, 25, 26, 28, 29 juni

KPN sponsort de voorstelling Mama!

NIETS IS TE GEK VOOR AD-POST
TELEFOON: 020-623 8250 - FAX: 020-421 30 18

ADVERTISING POST - P.B. 94250 - 1090 GG AMSTERDAM

SCHEUR UIT, VOUW OM, PLAK VAST EN VERSTUUR. ZO HEEFT
U WEER EEN GRATIS KAART VAN AD-POST. IN ONZE DISPLAYS
OP TOPLOCATIES OVERAL IN HET LAND VINDT U ER NOG EEN
VAN HET HOLLAND FESTIVAL. EN VAN TAL VAN ANDERE
BEDRIJVEN, INSTELLINGEN EN EVENEMENTEN.

VOUW HIER OM

SALE
FOR
NOT

LANGS STIPPELIJN UITSCHUREN

Inhoud

Programmagegevens 4

Synopsis

Mama!: The Musical of Freedom 7

Michael Kamp

Mbongeni Ngema: vanuit de townships naar Broadway 8

Biografieën 15

Colofon 16

25, 26, 28, 29 juni
Het Muziektheater, 20.15 uur

Randprogramma

Op voorstedingsdagen is in het entresol van Het Muziektheater de expositie The Muse on Location te bezichtigen: werk van de in 1994 overleden Zuidafrikaanse persfotograaf Ken Oosterbroek.

De voorstelling van 25 juni is totstand-
gekomen met steun van:
Koninklijke PTT Nederland NV.

Mama!

A playhouse production Durban

muziek, tekst en regie
Mbongeni Ngema

rolverdeling

Mshikashika
Leleti Khumalo

Mama
Velephi Mnisi

Bra Tony
Makalo Mofokeng

Velile
Velile Mchumu

Futhi
Ntombifuthi Mhlongo

Melody
Phindile Mkhize

Valdez
Vukani Dlamini

Zulu Boy
Siyabonga Mhlongo

Mathousands
Bheki Mqadi

Bheki
Bheki Ndlovu

Bhoyi Three Card
Bhoyi Ngema

**Sergeant Madlala,
The Fingerman/Romeo**
Sibosiso Ngema

Thandi
Thandi Zulu

dirigent
Eddie Mathiba

decor- en kostuumontwerp
Sarah Roberts

lichtontwerp
Mannie Manim

geluid
Mark Malherbe

bedrijfsmanager
Sheila Paris

choreografen
Sharon Montague-Lamb
Cyprian Shandu

assistent regisseur
Siyabonga Khuzwayo

toneelmeester
Nic Jali

kleding
Winnifred Mtheku

originele produktie-orkestraties
Michael Hankinson

international tour agent
Mannie Manim productions

koor
Ondine Bello
Nomfundo Dlamini
Claire Greig
Megan Lamb
Lulu Makhathini
Sheron Mbutho
Nhlanhla Ngcobo
Thabile Mzobe
Brenda Qwabe
Marylin Venketese
Vusumuzi Mhlongo
Thokozani Mkhize
Bhekithemba Ngema
Siphesihle Ngema
Nhlanhla Ngwekazi
Promise Sabelo

musici

keyboards
Eddie Mathiba
Brian Tyeke

gitaar
Bongumusa Chamane
Simon Serakoeng

basgitaar
Christopher Dhlalu

trompet
Kwazi Manzi

drummer
Sibongiseni Mdimma

slagwerk
Mandla Mgabhi

akoestische gitaar
Richman Ngema

saxofoon
Matome Rachabane

trompet
Fortune Xaba

produktie
Monica van Steen

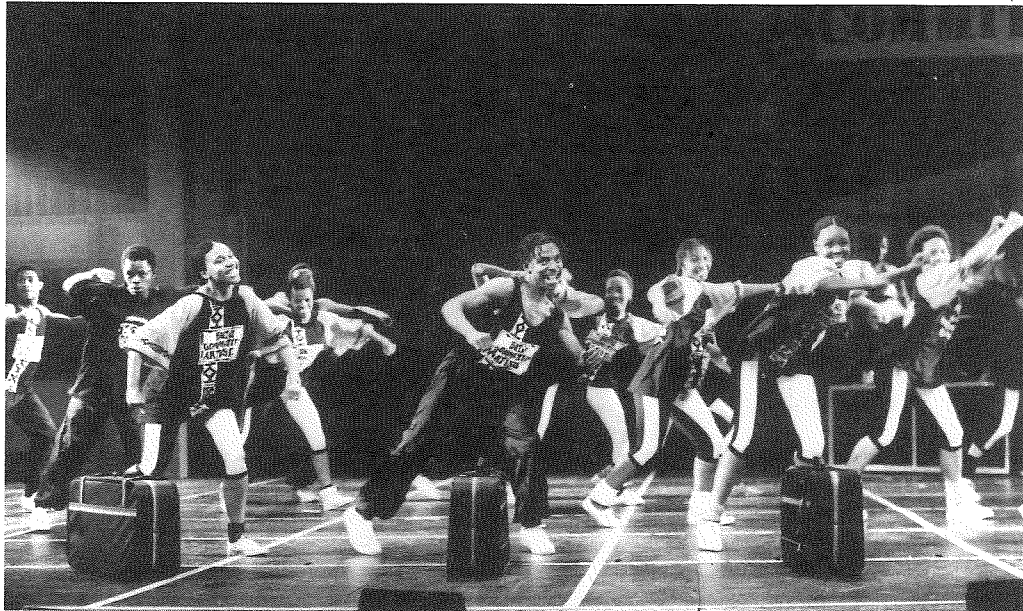

foto Val Adamson

Mama!: The Musical of Freedom.

Synopsis

Mama! speelt in de Committed Artists, de door Ngema gestichte school voor muziek en drama waar jonge mensen worden opgeleid voor de podiumkunsten en die dient als broedplaats voor nieuw talent.

De regisseur Buti ('grote broer' - in werkelijkheid de bijnaam van Ngema) laat de jongeren tijdens audities voor een nieuwe musical in de *chorusline* voordansen en -zingen en zichzelf als speler bewijzen.

Zulu-Boy, een oude analfabeet die al tien jaar de school bewaakt, heeft onderhand alles meegemaakt, politie-invallen tijdens repetities in de jaren van de apartheid inclusief. Zulu-boy helpt Buti en een aantal oudere leden van de Committed Artists bij de audities en repetities voor het nieuwe stuk.

Buti ontdekt een nieuw talent tijdens de audities: Melody. Zij heeft een prachtige stem en wil carrière maken in het theater. Mama, een charismatische, temperamentvolle vrouw met vele kinderen is haar moeder. Bra-Tony, maffiabaas en 'Al Capone' van Soweto, is Mama's oudste zoon. Bra-Tony is ook een oude vriend van Buti. Tijdens de jaren van de apartheid subsidieerde de regering geen zwarte theatergezelschappen. Bra-Tony was de enige sponsor en *godfather* van de Committed Artists. Met zijn gangsterbende beroofde hij banken en stal hij auto's, sieraden en eigenlijk alles wat hem maar op de weg kwam. Een deel van het geld werd gedoneerd aan de Committed Artists.

Buti is hierdoor zo gefascineerd dat hij besluit een musical te maken over Bra-Tony en zijn gangsters. Hij geeft zijn acteurs de opdracht om de bende te observeren zodat ze zich beter in hun rollen kunnen inleven.

Wat Bra-Tony ondertussen niet aanstaat, is dat Buti de beeldschone Melody voor zijn musical heeft gekozen. Bra-Tony ziet zijn zuster liever als bankmanager - om via haar gemakkelijk toegang te krijgen tot de plattegronden van alle banken in het land. Maar Melody is vastbesloten om een ster te worden. Hierdoor ontstaan er thuis veel spanningen, tot groot verdriet van Mama.

Bra-Tony onderbreekt een repetitie en geeft Melody opdracht naar huis te gaan om daar zijn cliënten te bedienen (in zijn eigen 'Departement van Binnenlandse Zaken' dat hij heeft ingericht in de achtertuin van hun huis in Soweto). Melody weigert en blijft bij Buti en zijn musical. Bra-Tony wordt door Buti overgehaald nog eenmaal de spelers te helpen bij het inleven in hun personages. Hij neemt ze mee op een echt gangsteruitje: het beroven van een goederenwagon met een vracht geld van het Boswell-Wilkie Circus.

In de volgende scène komen de spelers binnengestormd bij de Committed Artists. Vol afschuw beschrijven ze het bloedstollende incident waarvan ze getuige zijn geweest. De bende is de verkeerde wagon binnengegaan en een aantal leden is opgegeten door hongerige circusleeuwen. Bra-Tony wrekt zich op de agent die hem valse informatie gaf.

De repetities gaan door. In de school werkt Buti met de spelers aan een scène waarin de politie en het leger keihard optreden tegen de gangsters. De spelers geven dramatisch gestalte aan het schietgevecht. In werkelijkheid wordt op dat moment wat over is van de bende van Bra-Tony door de politie uitgeschakeld. Zelf weet hij te ontsnappen, weet Mama te vertellen.

Epiloog: De gangstermusical is gered. Allen dromen van Broadway en pakken hun koffers. Het ensemble dankt God in een groot, wonderlijk gospel-lied en een grandioze *final dance*.

Mbongeni Ngema: vanuit de townships naar Broadway

'Our work should be artistically excellent and at the same time bring a banner of hope to a dispossessed people.'

Mbongeni Ngema

De componist, auteur, acteur, regisseur en choreograaf Mbongeni Ngema kan met recht een 'self made man' genoemd worden. Binnen vijftien jaar is deze theaterduizendpoot uitgegroeid tot een fenomeen van wereldformaat. In de Zuidafrikaanse pers is hij gekarakteriseerd als 'een traditionalistische, gepassioneerde Zulu, patriottisch in de ruimste zin, een overtuigd democraat en een verwoed anti-racist'. Ngema's leven wordt gezien als een 'all-round success story'. In Nederland is hij vooral bekend door de succesvolle *Woza Albert!* en de immens populaire *Sarafina!* Maar er is meer, veel meer. Hieronder volgt een poging de uiteenlopende activiteiten van deze buitengewone persoonlijkheid chronologisch en in vogelvlucht te belichten.

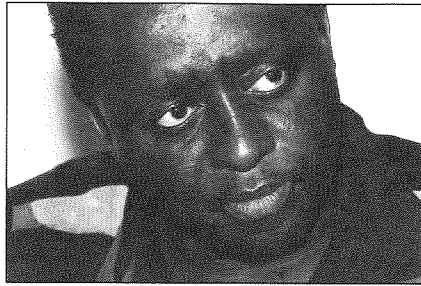

foto Inge Goltjaerts

Mbongeni Ngema werd geboren in het kustplaatsje Verulam, ten noorden van Durban, in 1955. Hij groeide met zijn drie broers en zes zusters op in Zululand en leefde een tijdlang in de getto's rond Durban. Zijn vader was een politieagent die graag gitaar speelde, zong en instrumenten verzamelde. Ngema pakte op zijn dertiende de gitaar op en vormde met twee van zijn broers een bandje. Zij noemden zich de 'Beatles van Verulam', naar hun grote helden uit Liverpool. Zijn oudere broer speelde John Lennon, hijzelf was Ringo Starr.

In 1966 verhuisde de familie naar het platteland van Zululand, waar Ngema het vee van zijn vader moest hoeden en niet meer kon optreden. Hij leerde er echter wel de traditionele muziek te waarderen, evenals de sterke Afrikaanse ritmes die hij in zijn huidige muziek gebruikt. 'Ik heb een erg levendige herinnering aan een kind uit de buurt dat voor zichzelf een gitaartje had gemaakt van een parafineblik en visgaren', vertelt Ngema in een recent verschenen biografie.* 'De muziek die die jongen ermee voortbracht, was van grote invloed op mijn motivatie om gitaar te spelen, maar ik heb hem vreemd genoeg nooit meer gezien. Hij zal nooit weten hoeveel impact hij op mijn leven gehad heeft.'

Ngema mocht terug naar Durban om zijn middelbare school af te maken. Maar muziek maken bleek veel interessanter dan huiswerk. De band waarin hij terechtkwam, was georiënteerd op Amerikaanse jazz en lokale helden als Max Mangwane, een Mbaqanga-gitarist. Als adolescent zocht Ngema net als vele migranten werk in de fabrieken en raffinaderijen van KwaZulu/Natal. Hij verhuisde naar zijn neef in Richard's Bay. Daar bleek muziek de enige vorm van entertainment voor de arbeiders en zorgde de fabriek waar Ngema werkte ervoor dat er instrumenten kwamen. Hij ontmoette er een toneelschrijver die hem vroeg om muziek te schrijven voor zijn nieuwe stuk. Ngema stemde toe en vertrok met de auteur naar een ander township waar hij zijn eigen muziek speelde in een theaterproductie: zijn eerste ervaring op de Bühne.

Optredens volgden in ziekenhuizen, kerken, scholen en sportaccommodaties in de townships van Natal en Zululand. Op een dag was een van de hoofdrolspelers ziek, Ngema verving hem en beleefde zijn acteerdebuut.

Van toen af aan beheerste theater zijn leven. Hij begon stukken te schrijven, rekruteerde acteurs zonder ervaring en regisseerde hen in met eigen geld geproduceerde stukken die werden uitgevoerd in de townships. *The Last Generation* (1978), één van Ngema's eerste stukken, werd in Durban geproduceerd door Kessie Govender, in het door hem opgerichte The Stable Theatre dat diende als een podium voor het zwarte theater. 'Later, in 1979, sloot ik me aan bij de toneelgroep van Gibson Kente, die de vader was van het zwarte theater in Zuid-Afrika', herinnert Ngema zich. 'Hij was beroemd in de townships, maar nagenoeg onbekend in de blanke wereld.' Van het werk van Gibson Kente is ondanks zijn immense populariteit als muziektheatermaker nauwelijks iets overgebleven in het land van de apartheid, waar de blanke minderheid bepaalde wat wel en wat niet 'ter perse ging'.

De techniek, discipline en fysieke getraindheid van de acteurs gaven de voorstellingen van Kente een magie die op Ngema diepe indruk maakten. Ngema begreep dat training de sleutel was en bestudeerde nauwkeurig de stijl van Kente. Kente gaf de getalenteerde Ngema een belangrijke rol in zijn stuk *Mamma and the Load* en bracht hem in aanraking met de klassieke toneelliteratuur en het werk van Stanislavski, Brook en Grotowski.

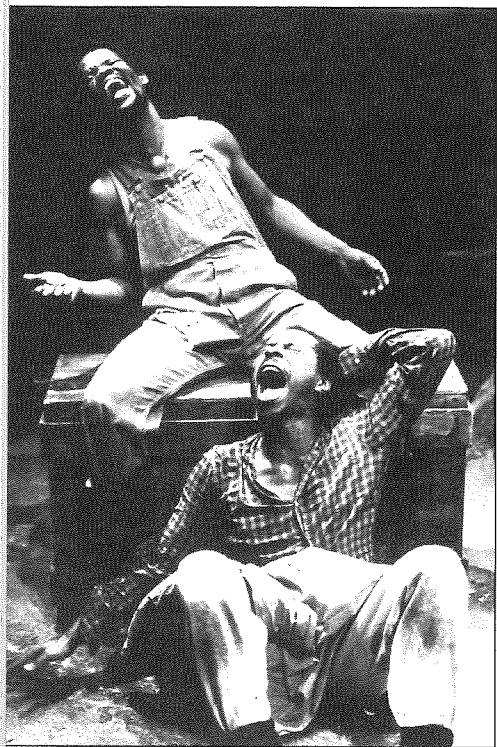
Ondanks de zekerheid van werk - een tournee met Kente kon in die tijd wel twee jaar duren - brak Ngema korte tijd later met Kente's groep om samen met mede-acteur Percy Mtwa stukken te gaan schrijven. Ze richtten de Earth Players op. Enkele jaren repeteren in iedere ruimte die maar beschikbaar was - keukens, slaapkamers, zelfs auto's - volgden. Het resultaat was een vroege versie van *Woza Albert!*, wat 'Sta op', of liever, 'Herrijs Albert (Luthuli)!' betekent. Het stuk behandelt de terugkeer van Jezus als zwarte in Zuid-Afrika, een Zuidafrikaanse versie dus van het Nieuwe Testament.

Ngema en Mtwa presenteerden het stuk aan de producenten van het toen reeds legendarische Market Theatre in Johannesburg. Barney Simon, mede-oprichter, artistiek directeur en regisseur met de reputatie dat hij grensverleggende producties maakte, werd co-auteur en regisseur. Een groots avontuur begon. Ngema: 'Van Barney leerde ik het "ware optreden", wat waarheid is in de performance. Met andere woorden, niet zomaar een voorstelling spelen, maar je concentreren op je innerlijk. Het is werken aan het introspectieve, zeg maar in jezelf kijken om de waarheid te vinden.'

Woza Albert!

In oktober 1981 ging *Woza Albert!* in première in het Market Theatre, dat vanaf de oprichting in 1976 een van de zeldzame multiraciale theaters in het land is. Dit stuk groeide uit tot een wereldsucces, het is op de beroemde podia van alle continenten gespeeld en stond een seizoen lang op Broadway. Belangrijk is dat het ook in de townships, de zwarte voorsteden van Zuid-Afrika, is opgevoerd. Ngema, toentertijd zesentwintig, een Zulu met nagenoeg geen culturele achtergrond, brak met dit stuk internationaal door en won vele prijzen.

Na een toernee van enige jaren keerde Ngema beladen met nieuwe ideeën terug naar Durban. In de Verenigde Staten had hij Luis Valdez ontmoet, van El Teatro Campesino, een Amerikaans-Mexicaans theatergroep. Valdez trok met landarbeiders naar het noorden, een tocht die later door Ngema werd vergeleken met de trek van de migrantenarbeiders van Transkei naar Johannesburg. Valdez speelde korte stukken op vrachtwagens, bij kruispunten. Tegen de tijd dat de politie arriveerde, was men reeds vertrokken.

Woza Albert!, Temba Theatre, 1988.

foto: Malcolm Andrew

De stukken gingen over gewone mensen en werden gespeeld door arbeiders, geen acteurs. Het was 'grassroots theatre'. Hierdoor geïnspireerd, richtte Ngema zijn eigen groep op, de Committed Artists. Hij begon met dertig jonge amateurdansers, -spelers en -zangers en trainde ze met behulp van een door hemzelf ontwikkelde techniek. Deze was gebaseerd op uiteenlopende theateropvattingen en sterk beïnvloed door Brook en Grotowski. De belangrijkste doelstellingen van de Committed Artists zijn het opleiden en ondersteunen van de achtergestelde zwarte bevolking op het gebied van de podiumkunsten, en de promotie van een stijl van werken waarbij geluid, muziek en beweging worden gebruikt om de grenzen van ras, nationaliteit en taal te doorbreken.

Asinamali!

Uit zijn dertig jonge mensen koos Ngema vijf mannen voor zijn eerste productie, die hij baseerde op de grote 'huurstakingen' in het township Lamontville in 1983. De première van

Asinamali! (We hebben geen geld!) was in de enorme Eyethu Cinema in Soweto. De uitvoering kenmerkte de dynamische stijl van Ngema met de afwisseling van dramatische dialoog en zang en dans. Thema was het gewelddadige leven in de townships, gepeperd met scherpe kritiek op de leiders van de zogenaamde thuislanden en met sterke uitingen van bereidheid tot verzet. Represailles bleven niet uit. Tijdens een optreden in een township in mei 1985 in Natal werd de roadmanager, die bij de deur van de zaal stond, aangezien voor Ngema en vermoord. Daarop besloot Ngema de Zuidafrikaanse toernee af te breken en zich te beperken tot het veiliger Market Theatre.

Evenals *Woza Albert!* was *Asinamali!* een doorslaand succes. Na Zuid-Afrika volgde de Amerikaanse première in New York, gevolgd door een toernee in de Verenigde Staten die van de geplande zes weken uitliep tot acht maanden. Na Europa en Japan kwam het stuk terecht op Broadway, wat Ngema zijn eerste Tony Award-nominatie bracht als componist, choreograaf en regisseur. Bekende personen onder wie Paul Simon, Jesse Jackson en aartsbisschop Desmond Tutu erkenden het creatieve genie van Ngema en verbonden hun naam aan de Committed Artists.

Sarafina!

Het volgende stuk is de geschiedenis ingegaan als een van de succesvolste musicals ooit. *Sarafina!*, ofwel 'The Music of Liberation', ging in juni 1987 in de Market Theatre in première. Ngema schiep dit werk in de traditie van de musicals van Gibson Kente.

Acht maanden repeteren met twintig jongeren aan stem- en bewegingstraining en dans-, zang- en acteerlessen gingen aan de première vooraf. De muziek maakte Ngema samen met de internationaal vermaarde muzikant Hugh Masekela (echtgenoot van Miriam Makeba en, met Paul Simon en anderen, componist van het *Graceland*-album) - muziek die vooral gebaseerd is op de Mbaqanga-rockmuziek uit de townships, een opzwepende mengeling van *African drums*, jazz, rock 'n roll en gospel. Winnie Mandela bracht Ngema op het idee een stuk te schrijven waarin de kinderen van de townships een hoofdrol zouden spelen. Onder meer de studentenopstand en de moord op zeshonderd scholieren in Soweto in 1976 worden hier 'gepresenteerd' door de ogen van een schoolmeisje, Sarafina. Mede als gevolg van de gewelddadige dood van de zwarte advocate en activiste Victoria Mxenge in 1985 besloot Ngema zich in dit stuk meer op vrouwen te concentreren dan voorheen.

Sarafina! heeft een grote rol gespeeld bij het overbrengen van de noodkreet van de zwarte bevolking van Zuid-Afrika aan de wereldgemeenschap. Vreemd genoeg is het stuk niet gecensureerd of verboden geweest. Wellicht had een verbod teveel publiciteit gegeven. De Committed Artists hebben overigens zelf niet aangestuurd op bezoeken aan het buitenland; vele ambassades stuurden officiële uitnodigingen die hoogstwaarschijnlijk door het apartheidsregime niet konden worden geweigerd. *Sarafina!* was buitengewoon succesvol en trok overal ter wereld volle zalen.

Willy Brandt, Nelson Mandela en enkele leden van de cast van *Sarafina*, Bonn, 1990.

Daarnaast heeft deze musical de kwaliteit en professionaliteit van het zwarte theater in Zuid-Afrika tot ongekende hoogte gebracht - een hoogte die de Performing Arts Councils, de zwaar gesubsidieerde establishment-theaterinstellingen met al hun financiële armslag, nooit bereikt hebben. Deze nagenoeg exclusief blanke instellingen zijn gevormd in 1963 en ze bestaan tot op de dag van vandaag, al wordt behoorlijk het mes gezet in hun budgetten en is hun voortbestaan onzeker. Kenmerkend voor de periode van transitie en verzoening is dat deze instellingen niet onmiddellijk zijn afgeschaft en dat ze, zo mogelijk, grondig worden geherstructureerd om (eindelijk) democratisch te kunnen functioneren.

foto Brigitte Lacombe

Sarafina.

De Amerikanen zagen Ngema nog binnen het jaar dat hij uitkwam met *Asinamali!* terug in New York met alweer een nieuw succes, wat enige afgunst opriep. Twee jaar op Broadway, een Grammy- en vijf Tony- nominaties volgden. De oorspronkelijke hoofdrolspeelster Leleti Khumalo, later Leleti Ngema, speelde met Miriam Makeba en Whoopi Goldberg in de verfilming van *Sarafina!* De soundtrack van de film is geschreven en geproduceerd door Ngema met Quincy Jones als *executive producer*. 'Sarafina!' was waarschijnlijk het hoogtepunt van mijn carrière', zegt Ngema terugblikkend. 'Ironisch genoeg was het ook het minst sophisticated van al mijn werk.'

Township Fever uit 1990 werd de volgende musical. Hierin speelde de geschiedenis van Zuid-Afrika wederom een grote rol. *Township Fever* was een hit in Zuid-Afrika. Daarbuiten is het stuk opgevoerd in het beroemde Palladium in London en in New York. In 1992 waren meer dan 300 dansers, acteurs en zangers verbonden aan de Committed Artists. Ngema gaf aan dat muziek zijn eerste voorkeur geniet. Toch rijpte toen al het plan om een megaproductie uit te brengen, die in de eerste helft het 'oude Zuid-Afrika' zou behandelen en in de tweede helft waarvan zwarte, blanke, indiaanse en kleurloze kinderen het toekomstige Zuid-Afrika-van-de-eendracht zouden uitbeelden.

Magic at 4 am

Op 21 april 1993 opende *Magic at 4 am* in het Civic Theatre in Johannesburg. Het was de eerste inheemse zwarte produktie sinds de opening in 1962. Het stuk werd in Zuid-Afrika ontvangen als 'The Theatre of Liberation', met naklanken van het protest van Woza Albert! en het ultimatum gesteld in *Sarafina!* *Magic at 4 am* is het verhaal van een mijnwerker, Shaka Zulu (gespeeld door Bhoyi Ngema, Mbongeni's broer), die zijn leven modelleert naar dat van Muhammad Ali, in een poging uit te stijgen boven

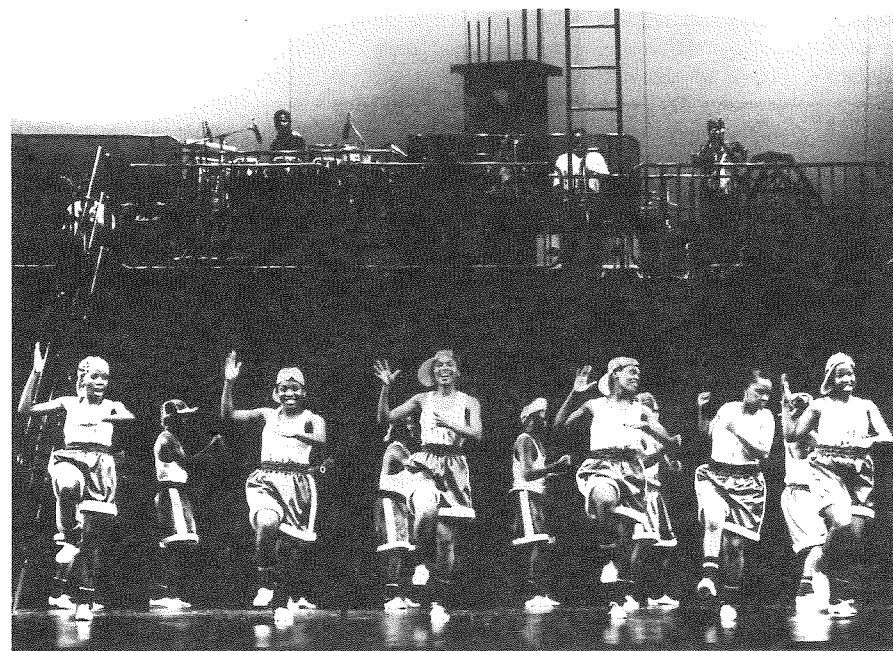

foto Val Adamson

Magic at 4 am.

zijn leven van misdeelde zwarte. Hij verlangt ernaar zijn droom te verwezenlijken en een gevierde held van de gemeenschap te worden. Het stuk stelt een 'onderzoek' in naar Shaka's familie-achtergrond en naar zijn plaats in een gemeenschap als Johannesburg. Tegelijkertijd toont het de destructie van Afrikaanse families door het migranten-arbeidssysteem waarbij de mannen worden gescheiden van hun gezinnen. Brekend met de traditie vond de première van *Magic at 4 am* plaats in het door de staat gesubsidieerde Civic Theatre en niet in het Market Theatre. Het was een uitdaging voor Ngema omdat hij dit zag als barometer die zou aangeven of de zwarte bevolking bereid was zich te identificeren met de van oudsher blanke 'Civic'. 'Het is per slot van rekening ons instituut en we moeten dergelijke instituten van binnenuit transformeren. Voorheen werd ons de gelegenheid ontnomen om hier stukken uit te brengen, maar persoonlijk denk ik dat zwarte Afrikanen, als meerderheid van de belastingbetalers, het recht hebben om deze instituten te gebruiken', aldus Ngema. Reagerend op de kritiek dat zijn stukken altijd gelijksoortige thema's verkennen, antwoordt Ngema dat het altijd nodig geweest is en zal blijven dat geschreven wordt over wat er omgaat bij de bevolking zelf. Hij is ervan overtuigd dat het theater zal mee veranderen met de ontwikkelingen in Zuid-Afrika. Hij gelooft niet in een 'utopisch' theater-van-het-dramatisch-vergeten, dat verwijderd is van de dagelijkse realiteit. Ngema: 'Al mijn stukken tot dusver zijn niet geschreven in een vacuüm, zij reflecteerden de zwarte sociaal-politieke *environment*. Het is noodzakelijk dat wij reageren door dit deel van onze geschiedenis te weerspiegelen en documenteren. Over de Joodse holocaust wordt immers nog steeds geschreven. Waarom zouden wij dat dan niet mogen over onze geschiedenis. Cruciaal is hoe dit onderwerp gebracht wordt.'

COLOFON

Dit is een uitgave van het
Holland Festival
Kleine-Gartmanplantsoen 21
1017 RP Amsterdam
telefoon 020 - 627 65 66
telefax 020 - 620 34 59

Opmaak: Berendina Bakker
Eindredactie: Peter Janssen
Coverontwerp: Studio Anthon Beeke
Drukwerk: drukkerij Bevrijding B.V.

Hoofdbegunstiger

VSB FONDS

Sponsors Holland Festival

Achmea
Andersen Consulting
Audi/Pon's Automobielenhandel B.V.
B.V. Weekbladpers
Coopers & Lybrand
Deloitte & Touche
Dommelsche Bierbrouwerij B.V.
Flashlight Rental B.V.
IBM Nederland N.V.
Koninklijke Ahold nv
Koninklijke PTT Nederland NV
Mediamax Group B.V. Amsterdam
Nationale Postcode Loterij
NOG Verzekeringen
Strik Stoomketelverhuur bv
Stichting De Nationale
Sporttotalisator/De Lotto
Stichting Exploitatie Nederlandse
Staatsloterij
VIB N.V. Vastgoedbeleggingsmij.
de Volkskrant b.v.

de Volkskrant

Subsidiënten Holland Festival

Ministerie van OCenW
Ministerie van Economische Zaken
Ministerie van Buitenlandse Zaken
(afdeling Internationale Culturele
Samenwerking)
Gemeente Amsterdam
Canadese Ambassade

Fondsen

Anjerfonds Amsterdam
Prins Bernhard Fonds
Mondriaan Stichting
Fonds voor de Scheppende Toonkunst
Weidema-fonds

*Het Weidema-fonds staat pal achter
drukwerk in de schone kunsten.*

Holland Festival Vriendenkring

Alcatel Nederland b.v.
Amsterdam RAI
Catchline Communications BV
Delta Lloyd Verzekeringsgroep NV
EOE-Optiebeurs
Hillen & Roosen B.V.
IBM Nederland NV
Kamer van Koophandel en Fabrieken
voor Amsterdam
Koninklijke Ahold nv
Koninklijke BolsWessanen NV
Koninklijke Nederlandse Toeristenbond/
ANWB
Koninklijke PTT Nederland NV
De Nederlandsche Bank N.V.
Nederlandsche Credietverzekering
Maatschappij nv
NOG Verzekeringen
Rabobank
Sedijko B.V.
SENS Stichting Exploitatie Nederlandse
Staatsloterij
Stichting VSB Fonds

De zichtbaarheid van het
Holland Festival
is vergroot door de
Stadsdrukkerij Amsterdam

De publieke omroep verzorgt programma's rond het Holland Festival 1995:

Rechtstreeks op Radio 4, de klassieke muziekgroep van Nederland,

op Nederland 3 bij de NPS

en wereldwijd bij Radio Nederland Wereldomroep.

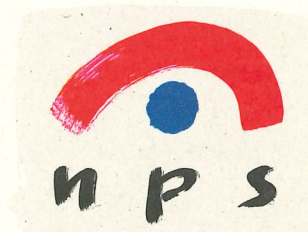
Radio

13 uitzendingen op Radio 4.

De Wereldomroep participeert op ruime schaal in de opnamen van het Holland Festival
en zorgt voor de distributie van het materiaal. Met name in Noord Amerika,
Latijns Amerika en Europa zijn de muziekproducties van de Wereldomroep veel gevraagd.

Televisie

Diverse programma's op Nederland 3.

nederlandse programma stichting